

Глухарчето.

(Английска приказка).

Нѣкога, прѣди много, много години, на небето живѣли, малки звѣздички съ майка си — луната, и слънцето — тѣхенъ баща. Живѣли тѣ въ чуденъ палатъ отъ злато и сребро, блѣстящъ отъ елмази и рубини.

Всѣка вечеръ, щомъ се стъмнѣло, звѣздичкитѣ напушали красивия дворецъ и се нареждали по небето

Звѣздичкитѣ се много радвали на настѣпилата нощъ, когато свободно можели да свѣтятъ. Новеднажъ тѣ се разсърдили и не искали да излѣзатъ и свѣтятъ. Луната се облѣкла въ бѣлоснѣжната си прѣмѣна и излѣзла на небосклона, огледала се наоколо — звѣздичкитѣ не излѣзли.

— Дѣца! — извикала тя. — Защо не сте по мѣстата си и не ми помагате да освѣтаваме небосвода? Ето повече отъ часъ какъ слънцето се е скрило задъ планината.

Но сърдититѣ звѣздички, навели глави, сърдити и надутостоели задъ хоризонта.

— Ние не искаме тази нощъ да свѣтимъ, — казали тѣ. — Всѣка вечеръ сме били по мѣстата си, но вече се уморихме, искаме да си починемъ. Защо други не свѣтятъ тази нощъ? . . .

Като видѣла, че звѣздичкитѣ сж недоволни и не искатъ да изпълнятъ волята ѝ, луната повикала други звѣздички на тѣхно мѣсто, а на горделивитѣ звѣздички казала:

— Щомъ не искате да свѣтите на небето и да освѣтавате пѣтя на хората, вие трѣбва да се махнете отъ тука. Само добритѣ и послушни звѣздички живѣятъ на небето.

Звѣздичкитѣ усѣтили, че почнали да падатъ отъ небето. Все по-бърже и бърже се спушали тѣ, докато стигнали земята и се скрили въ трѣвата.

Бѣдничкитѣ, тѣ се много уплашили и отъ страхъ заплакали. Тѣ се почувствали тѣй усамотени и веднага се разкаяли за постѣпката си.